

KATHLEEN MCGURL

De
verloren
ZUS

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Kathleen McGurl
Oorspronkelijke titel: *The Lost Sister*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: HQ
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Trevillion (Woman); Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0948 3
ISBN 978 94 027 6440 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk maart 2022

Originele uitgave verschenen bij HQ, London, Great Britain.

Kathleen McGurl asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Harriet, 2019

Harriet had geen idee hoe ze haar bezittingen ooit voldoende moest uitdunnen om een heel stuk kleiner te kunnen gaan wonen. Ze zwierf van kamer naar kamer, raakte siervoorwerpen aan, streelde de ruggen van leunstoelen en liet haar hand over gepolijste tafels en dressoirs glijden. Alles was doortrokken van talloze herinneringen uit haar zeventig levensjaren. De kleine aardewerken bierpul in de vorm van een mannetje, die op de schoorsteenmantel stond en van haar moeder was geweest, en die ze als kind prachtig had gevonden. De eetkamertafel en stoelen waar John en zij voor hadden gespaard in de beginjaren van hun huwelijk, vastberaden om degelijk meubilair te kopen dat een leven lang mee zou gaan. De grote plofbank, een stuk moderner, nog maar een jaar of tien geleden gekocht, ontzettend comfortabel en perfect om languit op te liggen lezen. Die zou nooit passen in het soort tweekamerbungalow dat ze volgens haar dochter Sally moest kopen. De eetkamertafel evenmin. Maar hoe moest ze er ooit afstand van doen? En dit was alleen nog maar beneden. Boven had ze vier slaapkamers en een werkkamer, gevuld met nog meer spullen. En dan was er nog de zolder – gigantisch groot en vol met een eindeloze hoeveelheid dozen.

Dat was waar ze vandaag mee aan de slag zouden gaan: de

zolder. Sally had het voorgesteld toen ze de avond daarvoor had gebeld. ‘Ik ga wel met je mee de zolder op, mam, en dan doen we het gewoon stukje bij beetje. Zodra we eenmaal een begin hebben gemaakt, wordt het vast makkelijker, maar ik snap dat je ertegen opziet.’

‘Weet je zeker dat je daar wel tijd voor hebt, lieverd?’ had Harriet gevraagd. ‘Hoe moet het dan met Jerome?’

‘Hij heeft vandaag een goede dag. Hij is op school en zou fit genoeg moeten zijn om morgen ook naar school te gaan. Dus dan heb ik tijd. Ik ben er rond tien. Wil je een paar chocolade-croissants van bakkerij McKinley’s voor me halen?’

‘Natuurlijk, lieverd,’ had Harriet geantwoord. En nu lagen de croissants op te warmen in de oven, stond de koffie klaar en kon Sally elk moment arriveren, en dan zouden ze een begin moeten maken met de zolder, met het doornemen van veertig jaar troep en herinneringen die daar lagen opgeslagen. Het was een onstuimige dag in maart en het regende af en aan. De perfecte dag om een klus in huis aan te pakken, zelfs een die hoogstwaarschijnlijk moeilijk en emotioneel zou zijn.

De bel ging. Harriet haastte zich naar de deur om open te doen. Met een glimlach begroette ze haar oudste dochter, degene die dicht bij haar huis in Bournemouth was blijven wonen, de dochter die ze elke week zag, die haar had gesteund toen John zo plotseling was overleden en in de negen lange maanden daarna, terwijl Harriet haar draai probeerde te vinden in het leven zonder hem. En dat allemaal terwijl Sally zelf zoveel zorgen aan haar hoofd had. Ze sloot haar dochter in haar armen en kuste haar wang. ‘Hallo, lieverd. Dank je wel dat je me wilt komen helpen.’

‘Geen probleem, mam. Als ik eerlijk ben, is het fijn om een paar dagen niet alleen maar voor Jerome te hoeven zorgen. Heb je die croissants nog gehaald?’

‘Uiteraard! Ik stond al voordat hij openging bij McKinley’s voor de deur. We nemen eerst koffie met wat lekkers voordat we

naar die afschuwelijke zolder gaan.' Harriet deed even alsof ze huiverde om wat er in het verschiet lag.

Sally lachte. 'Weet je, volgens mij ga je het best leuk vinden zodra we eenmaal begonnen zijn, mam. Troep weggooiden is heel louterend.'

Harriet knikte en schonk de koffie in. Het was niet de troep die ze boven zou aantreffen waar ze zich zorgen over maakte; het waren de herinneringen. 'Vast en zeker. Hoe dan ook, ga lekker zitten en vertel, hoe is het met mijn grote kleinzoon?'

'Hij is in goeden doen.' Sally nam een hap van het warme baksel en greep meteen een papieren servetje van het stapeltje dat Harriet op tafel had neergelegd om wat ontsnapte chocolade uit haar mondhoek te vegen. 'Wauw, die broodjes zijn nog even verrukkelijk als altijd. Hij zit op een punt in zijn behandelingscyclus waarop hij meer energie heeft dan normaal, genoeg om een paar dagen naar school te gaan. Daar ben ik ontzettend blij om. Een beetje normaliteit voor hem, een kans om met zijn vriendjes te spelen; en voor mij een kans om eens iets anders te doen dan telkens weer een andere dvd opzetten terwijl hij op de bank ligt.'

'Arm ventje. Slaat de chemotherapie aan?' De zesjarige Jerome had een paar maanden daarvoor de diagnose acute leukemie gekregen. Ze waren er allemaal volkomen door lamgeslagen. Het leek gewoon heel oneerlijk.

'Ik hoop het van harte, mam.'

Harriet keek even naar haar dochter. Sally's stem had een beetje gehaperd en haar ogen glinsterden veelzeggend. Tijd om van onderwerp te veranderen. Ze wist dat Sally het afschuwelijk vond om te laten zien hoe kwetsbaar ze was en dat het haar moeite kostte om over Jeromes ziekte te praten. Zelfs toen hij nog maar net de diagnose had gekregen, had ze moeite gehad om onder woorden te brengen wat de arts tegen haar had gezegd. Het doel van vandaag was deels om Sally de kans te geven een paar uur lang even niet met haar gedachten bij Jerome te zijn. 'Zullen

we dan maar aan de slag gaan, als je je koffie op hebt? Ik heb de zoldertrap al neergelaten.’

‘Oké. We gaan beginnen.’ Sally stond abrupt op en wreef in haar ogen.

Harriet deed alsof ze het niet zag en ging haar voor de keuken uit en de trap op. Het zolderluik bevond zich boven de overloop en ze moesten zich langs de vlizotrap heen wurmen.

‘Ga jij maar eerst naar boven, mam, en doe voorzichtig.’

‘Die trap is voor mij geen probleem, lieverd,’ zei Harriet. Ze mocht dan wel zeventig zijn, maar ze was fit en actief, deed elke week pilates en fietste veel. Toch klom ze behoedzaam de vlizotrap op. Ze zou zich erg opgelaten voelen als ze waar Sally bij was zou struikelen en vallen. Haar dochter zou het haar nooit vergeven.

Toen ze op de zolder aankwam, knipte ze het licht aan. Het was een grote ruimte, volledig betimmerd, met in één gedeelte van het schuine dak een dakraam waar nauwelijks licht doorheen kwam. Er was heel weinig vrije vloerruimte – dozen stonden op andere dozen gestapeld, in de hoeken waren boodschappentassen weggestouwd en her en der stond lukraak klein meubilair opgeslagen. Johns set golfclubs leunde tegen een uitstekend deel van de schoorsteen. Een handjevol ingelijste foto’s balanceerde tegen de golfclubs. Dozen met oude schoolboeken van Sally en Davina waren diep onder de dakranden weggeborgen. In het midden stonden drie dozen met boeken en allerlei ditjes en datjes die ze ooit had uitgezocht om te verkopen tijdens een kofferbakverkoop, waar ze op een of andere manier nooit aan toe was gekomen. Een stapel kratten die ze twintig jaar geleden had meegenomen uit het huis van haar eigen moeder, met de bedoeling om ze uit te zoeken, was nooit verder gekomen dan haar eigen zolder en stond nu in wat ooit bedoeld was geweest als een vrij looppad door de ruimte.

‘Nou, waar zullen we eens beginnen?’ vroeg Sally, terwijl ze door het luik de zolder op klom. Met haar handen in haar zij kwam ze naast Harriet staan en keek om zich heen, terwijl ze

tevergeefs probeerde haar verbijstering over de hoeveelheid spullen te verhullen. ‘Sorry dat ik het zeg, maar het is een nog veel grotere bende dan ik me herinner.’

‘Ik weet het. Maar ik weet min of meer waar dingen zijn – er zit een soort systeem in,’ zei Harriet, al hoorde ze zelf dat het onzeker klonk. ‘Daar staan de kerstspullen. Dat daar allemaal komt uit het huis van je oma. Spullen die iets te maken hebben met jou en Davina staan in die hoek. Daar verderop staan foto’s en de diaprojector en dat soort dingen.’

‘Wat is dit voor stapel?’ Sally’s hand lag op een wankele stapel dozen. Op de onderste stond met stift heel behulpzaam OUD SPUL geschreven.

‘Geen idee,’ moest Harriet toegeven. Ze had het akelige gevoel dat de doos met ‘oud spul’ misschien weleens ingepakt en dichtgeplakt kon zijn gebleven sinds John en zij bijna veertig jaar geleden in het huis waren getrokken.

‘Nou, zullen we hier dan maar beginnen?’ Sally wachtte het antwoord niet af en tilde de bovenste doos van de stapel, maakte hem open en tuurde erin. ‘Vazen. Een peper-en-zoutstel in de vorm van kerktorens. Een foto van het Colosseum.’

‘Aha. Mama’s oude hebbedingetjes. Ik dacht dat het alleen die stapel was.’ Harriet gebaarde naar dozen die boven op een oude hutkoffer stonden. ‘Maar ja, we kunnen hier wel beginnen.’

‘En, wat is het plan?’ vroeg Sally, met het peper-en-zoutstel in haar handen. ‘Eén stapel om te houden, eentje voor de kringloop of een kofferbakverkoop en één voor de stort? En alleen houden wat waardevol is of echt sentimentele waarde heeft?’

Harriet glimlachte. Sally was stukken efficiënter dan zij. Het huis van haar dochter was altijd keurig netjes. ‘Klinkt als een goed plan. Je kunt om te beginnen dat peper-en-zoutstel wel op de kringloopstapel leggen. Ik heb het altijd spuuglelijk gevonden. Mama heeft het gekocht toen ze jaren geleden in York op vakantie was.’

‘Ik vind het best leuk,’ zei Sally, ‘maar ik ga het niet houden.’ Ze keek om zich heen, vond een lege doos waar ooit een oude buizentelevisie in had gezeten en legde het daarin. Met een stift die ze uit haar zak tevoorschijn haalde, schreef ze KRINGLOOP op de zijkant. Vervolgens hield ze een lelijke groene glazen vaas met een barst aan één kant omhoog.

‘Weggooien,’ zei Harriet.

Sally knikte. De vaas ging in een andere doos.

Ze werkten zich in hoog tempo door de eerste stapel dozen heen, en tegen het eind constateerde Harriet tevreden dat ze maar twee kleine dingetjes wilde houden: een taartschoorsteentje in de vorm van een merel waarvan ze zich kon herinneren dat haar oma dat altijd had gebruikt en een ingelijste trouwfoto van haar ouders. De dozen met STORT en KRINGLOOP erop waren vol. ‘Laten we deze naar beneden zien te krijgen om wat meer ruimte te maken, een kop thee drinken en dan weer verdergaan,’ opperde Sally.

Harriet stemde in en bleef op de zolder achter terwijl Sally naar beneden ging om de dozen van haar moeder aan te pakken.

‘De deal is,’ zei Sally, ‘dat je deze dozen tussendoor steeds moet wegbrengen. Dus wanneer we vandaag klaar zijn, geef je deze af bij de kringloop en die bij de stort voordat je verdergaat met uitzoeken.’

‘Ja, baas,’ zei Harriet, en ze salueerde schertsend. Het was altijd makkelijker om maar gewoon mee te gaan in alles wat Sally voorstelde. Al moest ze wel erkennen dat het een zinnig systeem was. Stap voor stap, stukje bij beetje, was de enige manier, zoals Sally al had gezegd. En het was inderdád louterend. Er waren nu vijf dozen uitgezocht, dus er was nog een lange weg te gaan, maar zo samen met Sally was het eigenlijk best leuk om te doen. Het zou lastiger worden zodra ze bij spullen kwamen die haar herinnerden aan haar leven met John, vermoedde ze. Al stond het meeste daarvan sowieso nog beneden. Dat gedeelte kon ze maar beter

zelf doen, zodat ze er rustig de tijd voor kon nemen en tijdens het uitzoeken kon genieten van de herinneringen. Sally zou haar te veel opjagen, en dan zou ze misschien dingen weggooien waar ze achteraf spijt van zou krijgen.

Na een verkwikkende kop thee – en nadat Sally nog een chocoladecroissant soldaat had gemaakt – gingen ze terug naar de zolder.

‘Wat nu?’ vroeg Sally.

Harriet keek om zich heen. Het zag er niet bepaald uit alsof ze ook maar iets hadden gedaan, hoewel ze al een paar uur bezig waren geweest. ‘Die lading daar, denk ik. Doorgaan met mama’s oude spulletjes. Tenzij je liever jullie oude speelgoed onder handen wilt nemen.’

Sally lachte. ‘Ga me nou niet vertellen dat je onze oude poppen hier nog steeds bewaart! Die hadden toch wel naar een of andere schoolbraderie gekund?’

Harriet haalde haar schouders op. ‘Dat was ik altijd van plan. Maar toen...’ Ze zuchtte. ‘...kreeg Davina haar dochters, en toen dacht ik waarschijnlijk dat ik de poppen maar beter kon houden...’

‘Voor het geval ze hier ooit ineens op de stoep zou staan met je andere kleinkinderen in haar kielzog?’ Sally snoof. ‘Weinig kans bij zo’n egoïst als zij. Die kinderen moeten inmiddels... wat... acht en tien zijn? En je hebt ze zelfs nog nooit mogen ontmoeten?’

‘Ik weet het, ik weet het.’ Harriet wapperde met een hand om Sally het zwijgen op te leggen. Als ze te lang stilstond bij de feiten, ging ze onvermijdelijk huilen. Het deed pijn, écht pijn, de manier waarop Davina als tiener uit huis was gegaan en alle contact had verbroken, op zo nu en dan een telefoontje met een afgeschermd nummer na. Dat ze Harriet middels een ansichtkaart had laten weten dat ze voor het eerst oma was geworden, maar liefst twee maanden na de geboorte van het kindje. Dat Harriet nu, tien jaar later, de kleine Autumn en haar zusje Summer nog altijd niet had ontmoet. En die afgrijpselijke dag... de gebeurtenis die Davina

had gesterkt in haar vastbeslotenheid om weg te blijven. De vervreemding was niet helemaal te wijten aan Davina's egoïsme, als ze heel eerlijk was. Ze hadden er allemaal een aandeel in gehad.

Maar Sally bleef maar praten. 'Heeft ze je de laatste tijd überhaupt nog gebeld?'

'Al een poosje niet meer, nee,' moest Harriet toegeven.

'Weet ze het? Van Jerome, bedoel ik?' Sally's toon was strijdlustig.

'Nee. Ik heb nog geen kans gehad om het haar te vertellen.'

Sally rolde met haar ogen. In haar kaak trok een spiertje, alsof ze probeerde haar woede te bedwingen. Even later zuchtte ze en schudde haar hoofd. 'Je hebt gelijk, mam. We denken wel gewoon niet meer aan haar. Laten we maar verdergaan met oma's spullen. Kom, deze doos is nu aan de beurt.' Sally maakte een doos open waar SIERVOORWERPEN op stond en ze hervatten het proces van sorteren in stapels voor houden, kringloop of stort.

Drie dozen later waren ze helemaal klaar met de spullen van Harriets moeder. Harriet constateerde tevreden dat ze had besloten om vanwege de emotionele waarde maar een paar dingen te houden.

'En nu deze? Wat is het, een soort reiskist?' Sally klopte op de kist waar de dozen bovenop hadden gestaan.

Harriet knikte. 'Dat was de hutkoffer van mijn oma, denk ik. Hij stond bij mama op zolder opgeslagen, en nadat ik haar huis had leeggeruimd, heb ik hem mee hiernaartoe genomen.'

'Wat zit erin?'

'Geen idee. Ik heb er nooit in gekeken. Hij zit op slot en ik heb geen sleutel. Maar die krijgen we hier nooit de trap af. Misschien kunnen we hem gewoon naar een hoek van de zolder duwen en hem hier achterlaten wanneer ik de boel verkoop.'

Vol afgrijzen staaarde Sally haar moeder aan. 'Geen sprake van, mam. We laten hem hier niet zomaar achter. Er zouden weleens een paar echte pareltjes in kunnen zitten. Hoe bedoel je trouwens, haar hutkoffer?'

‘Mijn oma heeft in haar jonge jaren op oceaanlijners gewerkt,’ antwoordde Harriet. ‘Ik vermoed dat ze hier haar spullen in pakte om mee aan boord te nemen. Opa werkte er ook, zo hebben ze elkaar ontmoet.’

‘Ja, er zitten etiketten op. WHITE STAR LINE. Die naam klinkt bekend,’ zei Sally, terwijl ze fronsend naar de zijkanten van de hutkoffer tuurde.

‘Klopt. Oma werkte op de Olympic, die over de Atlantische Oceaan heen en weer voer van Southampton naar New York.’

‘Hm. Maar je hebt geen sleutel, zei je?’

‘Niet dat ik weet. Erg jammer.’ Harriet liet haar hand over de bovenkant van de kist glijden en voelde aan het bekraste en gehavende oppervlak. De vondst had haar nieuwsgierigheid naar haar oma’s jonge jaren gewekt. Ze kon zich nog herinneren dat ze als kind gefascineerd bij haar oma op schoot had zitten luisteren naar verhalen over het leven op zee. Ze had het heerlijk gevonden om naar oma’s rimpelige gezicht te staren en haar ogen te zien oplichten terwijl ze haar verhalen vertelde. Ze kon zich het gevoel van oma’s armen om zich heen nog herinneren, de geur van haar parfum en poeder, haar zachte stem. Maar ze kon zich niet veel details herinneren van oma’s verhalen – alleen vage indrukken van haar terwijl ze aan het vertellen was over haar werk als stewardess aan boord van oceaanlijners, waarbij ze de benen uit haar lijf moest lopen voor verwende en veeleisende passagiers.

En nu stond haar oma’s oude hutkoffer hier, op haar zolder. Harriet zuchtte. Wat zou ze er graag een blik in willen werpen!

‘Mam?’ Sally zat op haar knieën voor de kist en bestudeerde hem aandachtig. ‘Je zei toch dat hij op slot zat?’

‘Dat zit-ie ook.’

‘Nee hoor. Hij zit alleen dicht met een spansluiting die een beetje klemt. Kijk maar.’

Harriet keek toe terwijl Sally de sluiting openwrikte en vervolgens met twee handen het deksel omhoogklapte. Dat maakte een

piepend geluid, alsof de decennia van vuil waarmee het verzegeld was geweest werden verbroken, maar het volgende moment was de kist open, het deksel achteroverleunend in de scharnieren, en de inhoud voor het eerst in vele tientallen jaren weer zichtbaar.

Hoofdstuk 2

Emma, 1911

De allervroegste herinnering die Emma Higgins had, was dat ze aan boord van een schip was. Nou ja, het was eigenlijk niet echt een schip, veronderstelde ze. Het was een veerboot, een stoomboot die heen en weer voer tussen Southampton en Cowes, op het eiland Wight. Ze was een jaar of vier geweest, haar zusje Ruby nog maar een baby die gedragen moest worden, en haar zusje Lily was nog niet geboren. Ze had het reuze opwindend gevonden om aan boord te zijn van een boot, was verbijsterd geweest dat zo'n gigantisch ding kon drijven en verbluft vanwege het uitzicht vanaf het dek terwijl Southampton oploste in de verte en Cowes steeds dichterbij kwam.

Het gezin bevond zich op de veerboot omdat ze gingen verhuizen naar het eiland Wight, waar Emma's vader, George, een baan had weten te bemachtigen in een nieuw hotel in de populaire badplaats Sandown. 'Er is een strand voor jou om op te spelen,' had hij tegen Emma gezegd, 'en de zee om in te pootjebaden. We krijgen een fantastisch leven in Sandown!' Maar het was de overtocht geweest – Southampton Water uit varen en vervolgens de Solent oversteken – die tot de verbeelding van de kleine Emma had gesproken. Achteraf was dat volgens haar waarschijnlijk het moment dat bepalend was geweest voor haar levenslange fascinatie voor het leven op zee.

Ze hadden in Sandown gewoond, waar George in het hotel werkte en Emma's moeder Amelia naaiwerk deed, bijna tien jaar lang, totdat George op een stormachtige middag het slachtoffer was geworden van een bende schurken toen hij met de recettes van het hotel onderweg was naar de bank om ze daar te gaan storten. Ze hadden hem in elkaar geslagen, het geld gestolen en hem in een greppel achtergelaten met gebroken ribben en een verbrijzelde schedel. Een paar uur later was hij gevonden door een politieagent die toevallig voorbijkwam, maar later was hij alsnog bezweken aan zijn verwondingen. Toen Amelia het nieuws hoorde, was ze ingestort en had ze een week lang in bed gelegen, en na die week moest de huur betaald worden en was er niet genoeg geld om die te voldoen.

Om die reden was Emma's tweede overtocht de terugreis van Cowes naar Southampton, waar het inmiddels vaderloze gezin een poosje bij Amelia's zus logeerde, tot Amelia zich in staat voelde om uit bed te komen, werk als wasvrouw en naaister aan te nemen en met haar dochters te verhuizen naar een piepklein rijtjeshuis in de buurt van de haven in Southampton.

Nu haastte Emma zich terug naar datzelfde rijtjeshuis, door het dulle heen vanwege haar nieuws, terwijl ze zich afvroeg wat haar moeder en zusjes zouden vinden van wat ze hun te vertellen had. Zouden ze blij zijn? Of bang? Ze had geen idee. Het enige wat ze wist, was dat dit voelde als haar lotsbestemming. Een kans om weer naar zee te gaan – echt naar zee! – en nota bene aan boord van een schip te wonen. Het voelde alsof het zo moest zijn. Het leek een baan die haar op het lijf geschreven was, een baan waarvoor ze al was voorbestemd sinds ze als kind van vier de brug van de raderboot naar Cowes op was gebeend om te vragen of ze de paarden mocht zien die het schip aandreven. Haar vader had wel door de grond willen zakken van schaamte en was tegelijkertijd verrukt geweest om haar durf, wist ze nog, en de kapitein van de veerboot had haar opgetild en haar gedurende

één kortstondig, glorieus moment het roer laten vasthouden.

Ze sloeg een hoek om, liep langs de kleine kruidenierswinkel waar Ma elke dag de avondmaaltijd voor het gezin kocht, zwaaide naar het meisje dat aan de overkant van de straat woonde en buiten speelde met een hoepel en een stok, en legde rennend de laatste paar meter af naar hun stoepje, waar ze bijna over haar zusje struikelde.

‘Wat zit jij hier nou buiten, Ruby? Straks maak je je rokken nog vies en dan wordt Ma woest.’

‘Pff! Ik heb het stoepje vanochtend geschrobd, dus het is zo schoon as wat. Ik zit hier buiten omdat het beter is dan binnen zitten.’ Ruby wees met haar duim over haar schouder naar het huis.

‘O jee. Wat is er nu weer gebeurd?’ vroeg Emma met een zucht. Haar nieuws zou een poosje moeten wachten. Met haar voet stootte ze Ruby aan om haar een eindje te laten opschuiven en ging naast haar zitten.

‘Ma. Dát is er gebeurd. Die me stoepjes laat schrobben en kleren laat wassen en vloeren laat vegen. Ik ben geen dienstmeisje, Ems!’

‘We moeten de taken onderling verdelen. Vooral wanneer Lily ziek is en Ma haar moet verzorgen.’

‘Waar was jij dan? Waar was jij vanmiddag? Je had jouw deel van de taken wel ’ns kunnen doen.’ Ruby keek Emma kwaad aan. ‘Ik doe elke ochtend verdorie al genoeg werk in het hotel zonder dat ik nog meer werk hoef te doen as ik thuiskom.’

‘Ik heb boven geveegd en alle haardroosters gedaan voordat ik vanochtend de deur uit ging. Terwijl jij nog in bed lag,’ antwoordde Emma. Iets in haar wilde kwaad worden op Ruby omdat ze suggereerde dat zij, Emma, haar deel van de klusjes niet deed. Maar ergens had ze ook met haar zusje te doen. Logisch dat Ruby meer wilde in het leven dan haar dagen slijten met vloeren schrobben. Met haar zeventien jaar verdiende ze plezier, blijdschap en onbezorgde vrolijkheid. Maar omdat hun vader

dood was, de ogen van hun moeder verslechterden, zodat het haar moeite kostte om naaiwerk te doen, en hun jongere zusje Lily vanwege haar kwetsbare gezondheid regelmatig hele dagen in bed moest doorbrengen... was het dus van groot belang dat Emma en Ruby een baantje hadden en wat geld binnenbrachten. Ze werkten allebei al sinds ze op hun veertiende van school waren gegaan.

‘Ja, ik weet het.’ Ruby leunde tegen Emma aan in een gebaar dat een verontschuldiging moest zijn en Emma glimlachte om aan te geven dat de excuses aanvaard waren. ‘Maar ik wou dat er een manier was om hier weg te komen. Waar blijft m’n prins aan de horizon, die komt aanrijden op zijn glanzende zwarte hengst om me te betoveren en mee te nemen naar zijn kasteel om daar in luxe te leven?’

Emma lachte. ‘Jij leest te veel romannetjes, Ruby. Zo zit het leven niet in elkaar.’

‘Weet ik. Ik wil alleen wel es wat anders. Minder schrobben, meer liefde en vrolijkheid, met een knul die er leuk uitziet.’

‘Je bent knap, Ruby, het gebeurt vanzelf een keer. Je bent nog jong.’

‘Ik wou dat het ’ns opschoot en nu gebeurde.’

‘Ach, moppie. Wees toch tevreden met wat je hebt. Kom op. Laten we naar binnen gaan en theezetten voor ons allemaal. Ik heb een nieuwtje te vertellen.’ Emma stond op en stak haar hand uit om haar zusje overeind te hijsen. Met een nieuwsgierig gezicht liep Ruby achter haar aan naar binnen, terwijl Emma naar Ma en Lily riep dat ze naar de keuken moesten komen om te luisteren naar wat ze te vertellen had. Terwijl ze door de gang liep, besepte ze dat haar nieuws zou betekenen dat Ruby thuis meer werk te doen zou krijgen, omdat zij er niet altijd meer zou zijn. Met een plotselinge steek van ongerustheid vroeg ze zich af hoe haar zusje het nieuws zou opvatten.